

[Bente Nielsen]

ne i, at selvdømmeordninger er uheldige, og det er jo noget i den stil, vi har på sundhedsområdet.

Når vi drøfter klagesystemer, må udgangspunktet være, at det skal være let at finde ud af for den enkelte borger. Jeg er ikke sikker på, at SFs forslag imødekommer dette grundlæggende krav, men det er noget af det, vi må se nærmere på under udvalgsbehandlingen.

Vedrørende sammensætningen af klagenævnet, eller hvad vi nu skal kalde det, er jeg enig med SF. Det er vigtigt, at et sådant nævn får et lægmandselement. Det giver den største sikkerhed for, at klagesystemet bliver så åbent og så forståeligt som muligt. Lægerne skal selvfølgelig også deltage, for det er nu engang dem, der har den faglige ekspertise i disse sager.

Jeg kan se af bemærkningerne, at SF ønsker fastsat en tidsfrist for behandlingen af en klage. Det kan jeg principielt være enig i, for det er ulideligt at vente på en afgørelse i måneder, ja, måske år, og det er oven i købet ofte syge mennesker, vi her taler om. Om man kan gøre det så håndfast, som SF ønsker, ved jeg ikke, men der må kunne opstilles regler og frister. Det er mindst lige så vigtigt, at man som klager hele tiden bliver holdt underrettet om, hvad der sker med ens klage, og om, hvorfor en afgørelse eventuelt trækker lidt ud.

Der er i hvert fald én ting i beslutningsforslaget, som jeg mener er forkert, og det er, at en klageordning skal omfatte alle de forhold, som en patient kan være utilfreds med, f.eks. også sådan noget som serviceniveau og personalets opførsel. Disse forhold må det fortsat være de kommunale myndigheder der står til ansvar for. Samtidig vil en inddragelse af disse forhold jo i høj grad betyde, at vi får opbygget et nyt stort, bureaukratisk ankesystem, og det er vel egentlig ikke meningen.

Lad mig til slut sige, at venstre er overvejende positiv over for forslaget. Vi har da også noteret os, at indenrigsministeren agter at fremsætte forslag om ændrede klageregler i den kommende samling, og det er vi meget tilfredse med.

Leif Hermann (SF):

Her i landet har vi det sådan, at hvis man bliver syg, så kan man, medmindre inden-

rigsministeren midlertidigt suspenderer ordningerne, få gratis lægebehandling, og man får gratis behandling på sygehusene. Man kan altså sige, at de sundhedsmæssige rettigheder er tilgodeset på en sådan måde, at ingen på grund af økonomi skal stå i en situation, hvor man ikke får den fornødne pleje og behandling.

Det er klart, at i en sådan situation, hvor man er undergivet et system, som i hvert fald for sygehusvæsenets vedkommende er et omfattende og ofte uoverskueligt system – og jeg skal da i parentes sige, at udviklingen på sygehusområdet har ikke gjort det mindre uoverskueligt – i en sådan situation føler man sig ofte hjælpeløs. Det må derfor være af afgørende betydning, at vi har nogle regler for klager, som er indrettet, så de giver tillid til, at systemet også er i stand til at korrigere sig selv. Og dér må man nok sige, at det har haft nogle trange kår. Selvdømmeprincippet er unægtelig i klar modstrid, logisk set selvfølgelig, med den tankegang, at systemet er indstillet på at korrigere sig selv.

Dernæst må man nok sige, at hele denne lange tid, som disse ideer har været undervejs, også har skabt en vis frygt for, at der er nogle, der ikke ønsker så forfærdelig effektive klageregler. Udvalget sad i 5 år, fra 1974 til 1979, og siden er der reelt ikke sket noget som helst, bortset fra at SF i samlingen 1983-84 fremsatte dette forslag.

I mellemtiden er tilliden til systemet næppe blevet større. Den seneste sag og nok en af de mest opsigtsvækkende sager, Birgit Schriver-sagen, som også er nævnt tidligere her i debatten, har unægtelig ikke styrket tilliden til, at de gældende klageordninger har noget som helst til overs for andet end sig selv.

Derfor mente vi, at vi med dette forslag måtte foretage nogle grundlæggende principbrud og samtidig søge at forene principperne i forslaget med en række af de principper, socialistisk folkeparti i øvrigt går ind for, når vi drøfter retssikkerhedsmæssige problemer. Og det, vi altså først og fremmest har taget hul på, er selvdømmet, og jeg kan forstå nu, at der åbenbart er flertal her i salen for, at vi på det lægefaglige område afskaffer selvdømmet. Det synes jeg er et overordentlig sympatisk træk, og jeg vil da gerne sige, at det i hvert fald kunne få socialistisk folkeparti til